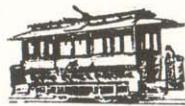

N. Δ. ΚΑΡΟΥΖΟΣ

Τὸ τέλος τοῦ περιστατικοῦ μὲ τὰ ἴνδάλματα

...Τότε σηκώθηκε λοιπὸν ἀπ' τὴν μεγάλη σπασμένη πολυθρόνα
δίχως αἷμα στὴ σκοινένια σάρκα τὴν ἀνάλαφρη
θᾶλεγα μάλιστα καὶ δίχως ἔλεος
'Εκεῖνος ποὺ δὲ γυρίζει ποτὲ τὸ διακόπτη
μασώντας ἔνα μπαγιάτικο σκοτάδι
στὰ φρεσκοφουντωμένα λιθάδια
μαζὶ μ' δλους τοὺς καθαιρεμένους φωτοδότες
ποῦχαν ἀποκηρύξει μὲ τὸ δίκιο τους τὸν Πυρσοφόρο
γιατὶ —καθὼς ἔλεγα στὴν ἀρχὴ καὶ θὰ πρέπει
νὰ τὸ κρατήσετε γιὰ πάντα στὴ μνήμη σας—
πουλοῦσε τὸ ἀνέσπερο φῶς δὲ ἀλιτήριος μὲ τὴ λίτρα
κ' ἔβγαλε χρῆμα μὲ οὐρὰ στὴ Νέα Τυραννούπολη.
Βέβαια, κείνη τὴν ἕδιαν ἐποχὴ —πῶς πέρασαν τὰ χρόνια!—
μπῆκε στὴ μέση τὸ ζήτημα: Πυρφόρος ἢ Πυρσοφόρος
μὰ δύωασδήποτε δὲν τὴ λύγισε τὴν πούληση.
Πῶς πέρασαν, ἀλήθεια, τὰ χρόνια ποὺ χαιρόμασταν ὅδοια
τὴν ἄγρια πατημασὶα τ' ἀλόγου δίπλα στὸ λουλουδάκι
τὰ πουπουλένια βήματα τῆς, "Ηρας ὅταν
δὲ καταπράσινος Γελασίνος καὶ οἱ "Ἄγιοι Αἴγαγροι

πιότερο κι ἀπὸ μὰ τοποθεσία
γίνονταν εὔσημες διάρκειες τῆς ἀγνότητας
ὅπως δὲ ἥλιος κρεμότανε σὰν ἔρημη φράουλα
στὴ δύση τῆς Σαλαμίνας . . .

(Εὐρύτερο φανταστικὸ περιεχόμενο :
σκοντάφτω στὸ θαλάσσιο ἄγέρι.)

Πῶς πέρασαν, ἀλήθεια, τὰ χρόνια ποὺ φιλοῦσα
τὰ μύρα τῆς Μαίρης ἀνάμεσα στ' ἀνθισμένα κλωνάρια
ποὺ μὲν ἐμπόδιζαν εὔκολα καὶ ἔθλεπα τὸν ἄνεμο
νὰ κομματιάζεται σὲ τόσα φύλλα θροῖζοντας . . .

Ἐλεγα τότε νὰ φτάσω καὶ ν' ἀνοίξω τὶς ἡλιόπορτες
κι ἀς γυρίζει δὲ Μάο τὸν κόσμο σὰν καλόγερος
μὲ μὰ τρύπα δημπρέλλα.

Εἰν' ἄλλος, ἔλεγα, δὲ διάβολος . . . Ἐκεῖνος
ποὺ θέλει τὴν ζωὴν μας δλη νὰ τὴν ξεσηκώνουμε
γιὰ νὰ λάμπει ἡ τέχνη.

Σ' αὐτὸ τὸ σῶμα ποὺ βρεθήκαμε
κεῖνο ποὺ ξέρουμε μονάχα εἰν' ἡ δημορφιά !

Προσπαθῶ νὰ γυρίσω τὴν αἴσθηση
καὶ ν' ἀκούσω τοῦ ἥλιου τὸ συναξάρι
μὰ δταν κανεὶς πεθάνει εἶναι τόσο μακριά . . .

Δροσερὴ κόλαση ἡ μὴ χρονικότητα τοῦ χρόνου
κι δὲ γονατιστὸς ἀντίκρυ καταρράχτης οὐρλιάζοντας
ώσὰν κεραυνοβόλο εὐαγγέλιο.

Τί ὡραῖος δὲ οὐρανός, δὲ λαῦρος οὐρανὸς
ποὺ δείχνει πιὸ μεγάλος ἀπ' τὴν Ἑλλάδα !